

מ. מצא עצמו חוזר אל יסוד החופש, על איחלות קבוצת צעירים נאחה זרים את חובות החיים. הרקע הנפשי רקע לתולדות פילוסופיות על קיום זיסטנציאליזם, גרניו ראו בה קרש

ל נהר הסינה, כ-300 מטרים מזרחה בו. בתי הקפה שני קופים, הפלור או הפחות אופנתיים בפריז. טים הצעירים של פריז המשוחררת. הקפה הפריזאית עדיין לא פגעה בו. זיהם נישאים היום בפי כל, היו אז

קוע יחד. שאיפתם היתה הקמתו של ותם של יסודות שליליים שהצלחו התפתחותם של הרובעים השונים, ציירים, סיפרים ואנשי-שם. זרים בעלי השקפות חיים שטחיות ומוסקסואליסטים. הם טעו בחשבונם, לחי חזירה סביב איזורים החדש. היפרה לשלושה סוגי טיפוסים, שונים ילות, משאירים בסך הכל רושם של הפריזאי המתנחן, השלישי רואה

הצוצרות בקצבים פרימיטיביים. בקלוב וייה קרי לומביה, מתמזגים המשקאות בעשן סיגריות, במוזיקה חמה של ג'ז, בתקיעות חצוצרה בקצבים פרימיטיביים, הנוסכים מצבי רוח ארוטיים ואוירה לילית של בלוז (כחולה) על יושביו.

הנם הגזע העליון בעיני נערות פריז, המעידות בעצמו שאין ככושי לענייני אהבים. ההפלייה הגזעית בארצות-הברית הציפה את פריז בכושים, ביניהם אמני-שיר רציניים, המועסקים במועדוני-לילה, נהנים בפריז מכבוד ומפרנסה.

המרתף וייה קולומביה (הקולומביני הזקן) מעסיק באופן קבוע את מוסיקאי הג'ז הכושי, סידיני בנט, אמן הג'ז החם שמקורו בדרום האמריקאי העמוק. מניו-אורליאנס שבמדינת לואיזינה. הוא מופיע ערב ערב עד שלוש לפנות בוקר עם תזמורתו. אניד מוסייר, כושית, בת הארלם שבניו-יורק, מפזמת בלוז לפני 400 איש, צפופים ומוזעים במרתף צר, שתיקרתו מכוסה תלי בקבוקים המייצגים את כל סוגי היין הצרפתי המגוון. הם לוגמים ממנו, מהם משתכרים, מהם מצליחים בעמל רב לצאת את המרתף בשלוש לפנות בוקר, לטיול לאורך הסינה, טרם יתכנסו למנוחת "הלילה".

הזמר שמביא לאקסטזה. קלוב סן גרמן זה פרה שונה מהויה קולומביה רק בכך שקירותיו צרים יותר, בגלל פופולריותו מצופף במספר גדול יותר של קבועים ליליים.

פט אדוארדס אינו פחות שמן משמו (פט — שמן). היקף מותניו עולה על שני מטר וחצי. ראשו צמוד אל כתפיו בנתח שומן מתנועע, אך כשמצטרף פט אל קבוצת כלי הג'ז ופותח כבלוז הכושיים, המבטאים סבל, מועקה, לחץ והווי, הוא מביא את כל יושבי המרתף לידי אקסטזה.

לכל חבר, מפתח. המקורי בכל המרתפים הוא ללא ספק המפיסטו. מרתף בעל צורת בנייה סוריאליסטית מובהקת עם קישוטי רישום בסגנון פיקסה, שהוא עצמו מחסידיו של האיזור ומבלה במקום את עיתותיו הפנויות בפריז.

ז'אן קלוד, בחור חמד בן 28, פקיד המחלקה המוסיקאית של שרות השידור-הלאומי, החליט שאם יש מקום למרתף נוסף באיזור, חייב זה להיות משהו שונה לחלוטין. הוא העביר למקום אוסף תקליטי ג'ז, בר למשקאות, הגביל את הכניסה לחוג של 300 ידידים בוהמיים, כולם תושבי קבע בפריז, חסם את הכניסה בפני תיירים, באמצעות 300 מפתחות

הימיום הבטן. מחממי האוירה במרתף סן-גרמן-דה-פרה מחממים את בטנם במשקאות-חריפים, בארוחה דשנה. בבר הסמוך למרתפם, טרם ירצו לצאת במחולות הבייבוף הפרועים.

שחילק בין חברי המועדון, שבאים למקום בחצות, פותחים את השער במפתחם הפרטי וגומרים את הלילה בלגימת משקאות ושיחות על ענייני אמנות ונשים וריקודים אינטימיים. מעל למפיסטו, מרחק צעדים מעטים לכיוון מרכז האיזור, מתנוסס השלט לה ריין בלנש (המלכה הלבנה). מבקר תמים שנקלע למקום בשעות הלילה המאוחרות, סובל כרגיל מזעזוע ממושך. בתחילה נראה המקום כבית-מרוח רגיל ביותר; בר, משקאות ועשן סיגריות סמיך ודחוס, אלא שצבעי המקום רועשים קצת יתר על המידה. ממבט ראשון מתמיהה עליונות מספרן של הנשים על הגברים. אלא שעד מהרה מתברר שכולן אינן אלא גברים בתלבושות נשיות, בצבעי צבעים, אודם על שפתיהם, סומק על לחייהם, תסרוקתם מגודלת, עשויה בטילסולים רב-גוונים. גם אלה חלק אורגני של האזור כולו, חיים כעל אי בודד לפי תורת חיים שהתנוונה בפיהם — אקזיסטנציאליזם.

הסוג הראשון הוא זה המרבה לשרוך במקום מטעמים גוביסטיים מעיקרם, אופנת המקום, כוח המשיכה שבו תיירים זרים, המהחיים רקע שהולם את ריקנותם של לה. הללו הנם צדו הרועש של השטח. טובלים עצמם מירחצה אחת לשבועיים, מגדלים שערם פרע על לקן מותניים, עוטפים עצמם בקרעי שחורים, לרבות דנגריט זכנטי איכר אמריקאיים, ממלאים כרסם בקרואסונים עכי צרפת מבצק מדובלל וקפה שחור.

הסוג השני — זרים, לרוב עם כיסים נפוחי מטבע שה, נהנים מן הזכות האצילית של הבטלה, שהפכה יגרת חיים, מייחסים קסם אקזוטי לסביבה שוקעת עצלות, אבטלה וניחון.

שלישי — המיעוט, שומר הגחלת. ניצוץ תורת החיים וזרשה מהבהב בו, שוחה נגד זרם השטחיות האופנתית המקום. למטרה של "הוויית קיום בלתי תלויה", חי גוף ורוח ככל העולה על רוחו.

לענייני אהבים, כושי. חי הלילה של האיזור גם כיום התוססים שבפריז כולה. כתריסר מועדוני לילה נפתחו במקום. סיגנון אופייני—הקאב (מרתף) שונה יתר מועדוני הלילה בפריז. הם נפתחו במרתפים, יצרו ישת מינויים חצי-שנתיים, משקאות חריפים ושעשועים. ניגוד לשאר מועדוני הלילה, שעל במתם הזעירה מופיעה רב ערב תצוגת עירומות, מורכבת תוכניות משיריים מריקאיים (בעיקר הבלוז הכושיים), תזמורת ג'ז ורקדני זינג (ביב-יאפ — הסווינג הפרוע) הבאים, כביכול, לבטא ת קצב התקופה.

רוב בעלי המועדונים הסיקו שהעסקת זמרים כושים מריקאיים, כמוה כגריפת הון מובטחת, שהרי שחורים

